

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **J. K.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové, Slezská 839**, o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 13. 9. 2011, čj. 6209051145/46091-KRM **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání správnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, který dne 13. 9. 2011 vydal rozhodnutí o námitkách. Tímto rozhodnutím námitky žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2011. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v pl. znění, a to s odkazem na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Rychnově nad Kněžnou ze dne 6. 6. 2011, dle něhož poklesla pracovní schopnost žadatele z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 30 %.

V námitkách žalobce uvedl, že trpí závratěmi od krční páteře, žádal přiznání invalidity prvního stupně. Žalovaná napadené rozhodnutí přezkoumala ve smyslu ust. § 5 písm. j) a § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., uvedla, že měla k dispozici

zdravotní dokumentaci ošetřujícího lékaře MUDr. B., neurologické nálezy, chirurgický, kardiologický a dospěla k závěru, že u žalobce se jedná o chronický polytopní vertebrogenní algický syndrom bederní a především krční páteře, CCB syndrom vertebrogenní při diskopatii krční páteře při prokázaných degenerativních změnách s občasným drážděním zadního krčního sympatiku, bez známek radikulopatie, LI syndrom mírného stupně bez neurologického postižení, syndrom karpálního tunelu bilat. lehčí, akcentován vpravo, syndrom kubitálního tunelu bilat., vpravo lehčí, vlevo těžší a stav po operaci varixů dolních končetin, tříselné kýly a hepatitidě A v anamnéze. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti určila žalovaná v posouzení ze dne 7. 9. 2011 u žalobce postižení, zařazené do kap. XIII (postižení kosterní a svalové soustavy), oddíl E (dorzopatie a spondylopatie), pol. 1 b) (bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének – s lehkým funkčním postižením), a to v příloze k vyhlášce MPSV č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, míra poklesu pracovní schopnosti byla určena ve výši horní hranice rozpětí, tedy na 20 % a s ohledem na další zdravotní postižení žalobce a jeho profesi došlo k navýšení o 10 % na základě ust. § 3 odst. 1 této vyhlášky. V dalším posouzení zdravotního stavu žalobce pak žalovaná rekapituluje podrobně závažnost dalších zdravotních problémů žalobce s odůvodněním, z jakého důvodu jsou považovány za méně závažné než rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Horní hranici rozpětí míry poklesu pracovní schopnosti žalovaná využila s ohledem na dlouhodobost a variabilnost páteřních obtíží, tuto pak navýšila pro další zdravotní obtíže a vykonávanou profesi žalobce, získaných 30 % pak odpovídá charakteru osoby zdravotně znevýhodněné s potřebnou akceptací doporučených zdravotních úlev, podmínky invalidity však naplněny nejsou. V tomto smyslu žalovaná plně odkázala na ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., kdy první stupeň invalidity lze přiznat v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

V žalobě žalobce uváděl, že jeho zdravotní problémy nadále přetrvávají, je toho názoru, že mu nebyla z úsporných důvodů provedena veškerá potřebná vyšetření zdravotního stavu. K jednání soudu, nařízenému na den 11. 6. 2012, se žalobce, ač řádně obeslán, nedostavil, soud proto jednal, s odkazem na ust. § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s., bez jeho účasti.

Soud provedl důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a soc. věcí ČR v Hradci Králové, věcně a místně příslušné dle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který byl vypracován dne 1. 3. 2012. Z jeho obsahu soud zjistil, že PK považovala za rozhodující zdravotní postižení žalobce bolestivý syndrom krční páteře, jako další postižení pak popsala úžinový syndrom obou zápěstí, úžinový syndrom loketního tunelu oboustranně, dále pak stav po operaci syndromu loketního kanálu vlevo (2008), po otřesu mozku (2006), po infekčním zánětu jater (2000), po operaci křečových žil levé dolní končetiny (1981) a po zlomenině klíční kosti vpravo (1997). PK uvádí, že měla k dispozici veškerou dostupnou zdravotní dokumentaci žalobce, hodnotila rozhodující aktuální nálezy a zdravotní stav žalobce přešetřila přítomnou

lékařkou neuroložkou při jednání. Postižení páteře, které považuje za nejzávažnější zdravotní postižení žalobce, odpovídá kap. XIII, oddíl E, pol. 1b) vyhlášky č. 359/2009 Sb. a míře poklesu pracovní schopnosti ve výši 20 %. Další zdravotní postižení jsou lehkého stupně, toto PK konstatovala i na základě přešetření zdravotního stavu žalobce při jednání PK, pro postižení nervů předloktí navýšila základní míru poklesu o 10 %. PK rekomandovala běžnou fyzickou zátěž v dělnických profesích s tím, že žalobce není schopen těžké fyzické práce, spojené se zvedáním a přenášením těžkých břemen a dlouhodobých prací ve vynucených polohách, především dlouhého stání a prací v předklonu. Se získanými 30 % míry poklesu pracovní schopnosti není žalobce invalidní dle § 39 odst. 1 ZDP, neboť nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na závěry posudku PK MPSV ČR a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Z ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění plyne, že pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 % a v odst. 2 pak uvádí, kdy se jedná o invaliditu I., II. a III. stupně. V odst. 4 téhož ustanovení se hovoří o tom, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav – přičemž stabilizovaný zdravotní stav je dle odst. 6 takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti. Udržení stabilizace může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení.

Žalobce v žalobě namítal, že jeho zdravotní problémy přetrvávají, což žalovaný nespороval, pouze určil, které zdravotní postižení je nejzávažnější, toto zařadil do příslušné kapitoly, oddílu a položky vyhlášky č. 359/2009 Sb. a zdůvodnil, proč zde určil míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici uvedeného rozpětí. Dále pak PK navýšila základní míru poklesu pracovní schopnosti o možných 10 %, z pohledu soudu tak při posouzení žalobcovy míry poklesu pracovní schopnosti, která určuje existenci či neexistenci invalidity, nedošlo k žádnému zásadnímu pochybení. Konečně, žalobce též žádnou konkrétní námitku v žalobě neuvedl, pouze nepovažoval zdravotní stav za došetřený, neuvedl však, v čem konkrétně toto spatřuje. Soud tak nemohl na jeho námitku věcně reagovat, když z posudku PK plyne, že všechna potřebná vyšetření zdravotních obtíží, včetně přešetření žalobcova zdravotního stavu přímo u jednání komise, byla provedena. Za takto zjištěného

skutkového stavu věci pak soud dospěl k závěru, že v dané věci nedošlo ze strany žalované k žádnému pochybení, které by mohlo znamenat naplnění ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., naopak, žalobu soud hodnotí po projednání věci a provedení cit. důkazů za nedůvodnou, s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., proto ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. června 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně